

Az „altera pars”

Mínt hogy ebben az esetben valóban mind a két fél nyilatkozhatott, a szerkesztőség a maga részéről a „párbajt” *befejezettnek* tekinti. Reméli, hogy a szóban forgott cikkek *szakmai tartalma* iránt is újult érdeklődés nyilvánul meg.

Az „altera pars” rovatban megjelenő írásokkal szemben – a vitarovat természetéből adódóan – továbbra is *más* lesz a mérce, mint a szakcikkek esetében, és csak minimális beavatkozásra törekszünk. A „párbajban” a fegyvernemet a felek választhatják meg, és küzdelmük hevesességét sem a szerkesztőség „szabályozza be”, mint ahogy a „harcmodoruk” sem a szerkesztőséget, hanem a feleket minősíti. Erről a felfogásunkról tettünk tanúbizonyságot akkor is, amikor *Futala Tibor* hozzászólását (TMT, 33. köt. 9. sz. 1986. p. 478–479.), és teszünk most is, amikor *Sonnevend Péter* irását közreadjuk.

Sz. P.

Nyílt levél a TMT főszerkesztőjéhez

Szeretném alábbi soraimat mentetgetni, amiért nem konkrét szakmai ügyben szólalok meg, holott erre kifejezetten kértél, s az általam képviselt terület igényli is a minél nagyobb publicitást. Remélem, annak is eljön az ideje.

Most viszont úgy érzem, sürgős óvást kell bejelentenem. *Futala Tibor* irására gondolok (Jobb volna csak észrevételekkel, mint allúziókkal is. TMT, 33. köt. 9. sz. 1986. p. 478–479.). Futalára, akit szakmánk mértéktartó gondolkodójaként tisztelték, akinek tolla engem is gyakran örvendeztet meg. Ha nem az övé az írás, tán óváskényszerem sem oly heves.

Így vagy úgy, véleményem szerint az írás megjelentetése szerkesztői tévedés volt – indokolatlan indulataival, alig megfogható indokokra épülő vádjaival. A szakmának – különösen egy olyan kellően el nem ismert területen, amilyen a bibliográfiai leírás és a katalógusszerkesztés – nem látszatheccekre, nem papír-pankrációkra van szüksége; hanem komoly nézetcserekre, akár a konokságig következetes igazságkeresésre.

A TMT említett számában két kollégám megfontolt, tárgyilagos stílusban fejtette ki észrevételeit egy tanulmányértékű beszámolóhoz (Demén Ilona–Sándor Mária: Túl a nagy könyvfeldolgozási traumán: az Országos Műszaki Könyvtár egy éve tért át az új bibliográfiai leírás és katalógusfejlesztési szabványok használatára. = TMT, 32. köt. 3. sz.

1985. p. 108–118.) kapcsolódva, amely az Országos Műszaki Könyvtárnak az új feldolgozási-katalógusszerkesztési szabványokra való áttéréséről tudósított. Ha munkatársaim hibát követtek volna el, magam követném meg a beszámoló szerzőit, annál is inkább, mert Demén Ilona megbecsült külső munkatársunk, akire nem illik Futala asszociatív módszerű „desiffrózása”.

Futala az Országos Széchényi Könyvtár Könyvek Központi Katalógusa munkatársainak hozzászólásából öt szakaszt emel ki, mint közhely-, kioktatás- és allúzió-vádban elmarasztalhatót. Nem tudom, kit mennyire győzött meg. Nem tudom, honnan veszi az alapot – a bírált cikk anyagára gondolok – azon állításához, hogy a „szerzőket foglalkoztató műhely a szakmai meggyőzés szerepkörét olykor-olykor pápasági »tanítóhivatal« szerepkörével cseréli fel”. (Ha volna kedvem incselkedésre, arra kérném, hogy legalább ne „pápasági”-t írjon, elég lenne, magyarosabb is a „pápai”).

Ha Demének beszámolója az eddigi katalógusszerkesztést érintve azt említi, hogy nem volt ellátva segédkönyvekkel, és hiányzott ezek használatának gyakorlata is (111. oldal), majd munkatársaim erről – nem hallgatva el saját segédkönyv-ellátottsági mi-zériánkat – azt mondják, hogy „elgondolkodtató” (476. oldal), akkor hol itt a „rosszmájú allúzió, talán az egész cikk legfejlettebb allúziója” (478. oldal)? Egyáltalán, mit ért allúzió kiváló kollé-

gánk? S még ha előre el is ismerem, hogy "allúziós" tájékozottságom hiányos, hogyan következhet e passzusra az a mesterségesen felfokozott szenvedélyű általánosítás, amely az állam üdvéről mint legfőbb törvényről, könyvtárügyünk jelenlegi helyzetében siralmas komédiáról süvölt, a párbeszédhez "vízszintesen terjedő hangot" (?) igényelve.

Az vajon nem közügy-e, vajon nem a demokrácia alfája-e, hogy a közszereplés, a nyilvános vélemény-

formálás a felelősségérzet következménye legyen? Úgy érzem, e tekintetben a személyi hangot felerősítő fórumnak szintén komoly szerepe van.

Ennek reményében zárom soraimat kollegális üdvözzel:

Sonnevend Péter
(OSZK)

